

SEVİNCİ SOLGUN

Caddede cinayet ve kalabalık
kanlı bir rüzgâr ve çalışkan bir bıçak
günlerden akşam.

Herkes kıyıya çekilmiş
öldükten sonra kendini seyreder gibi.

Ellerini ısıtıyor bir çocuk
istiyor ki kar yağsın kanın üstüne
koşuyor, koşuyor sesinin arkasından.

Ağaçta yaprak soluk
yağmur olmuyor buğulu sular

Hiç bitmeyen bir saniye onun anımsadığı
bir şey olsa da böyle bitmese zaman.

‘Herkes bir başkasıdır’ aslında
iz sürer, öfke kullanır
özlediği yanlışlar olur üstelik
istemese de boyna kurcalar hayatı
sokakları ürkütür duyguları
duvarları da boyar
aradığı rengi bulamaz ve daralır gökyüzü
bir şey var, içine sığdıramaz
aşkları, anılara karıştırır
kendini bekler her durakta
çoğalıp durur acının ağırlığı.

Tuz yarayı gözler, kuşlar şafağı
orada deprem başlar, ama
kimse çıkıp gelmez uzaklığın içinden
gizine saklandığı sanır doğum ertesi
kendini kıracak taşı seçer her insan.